

Relikvije i kult svetaca

Relikvije ili mošti (lat. *reliquiae*: ostaci) su predmeti kojima se iskazuje religiozni kult zbog veze s nekom „svetom“ osobom (pretkom, herojem, prorokom, mučenikom, osobom koju je crkva proglasila svecem i sl.). Relikvijom se u prvom redu smatraju ostaci tijela (kosti, pepeo), zatim i stvari kojima se ta osoba služila, ili koje su bile u dodiru s njenim tijelom ili grobom. Čuvanje i poštovanje relikvija obilježje je mnogih religija. Poštovanje relikvija često je povezano s kultom predaka, kultom umrloga vladara, kultom mitskog osnivača i lokalnoga božanstva. U Egiptu su hramovi bili podizani na mjestima gdje su se poštovale relikvije boga Ozirisa; u Grčkoj su se u mnogim gradovima čuvale relikvije heroja pohranjene u heroonima. Budisti poštuju Budin pepeo uzidan u 8 budističkih svetišta (stupa). Hinduizam, islam i neke druge religije (unutar hrišćanstva protestantizam) u načelu su protiv poštovanja relikvija. U tradicionalnom hrišćanstvu je poštovanje relikvija vrlo staro; na početku je bilo vezano uz poštovanje mučenika; skupljali su se ostaci tijela ili pepeo pogubljenih, njihova krv i krvlju natopljena tkanina, predmeti kojima su mučeni, mrtvački povoji, a sve je to postajalo predmetom posebnog poštovanja. Kada su se u 4. vijeku počele javno zidati crkve, oltar je obično bio nad mučeničkim grobom. Odatle se razvio običaj da se relikvije mučenika stavljaju u oltar (u malu udubinu, lat. *sepulcrum*: grob). Od 8. vijeka običaj dijeljenja relikvija se svuda proširio. Osim relikvija mučenika počele su se poštovati i relikvije ostalih svetaca, najprije onih starijih, koji su se istaknuli u pokrštanju pojedinoga naroda (knez Vladimir Kijevski kod Rusa, kralj Stefan kod Mađara), a poslije i novijih. Relikvije se ne čuvaju samo u oltarima, nego se stavljaju i u relikvijare (moćnike) različitih oblika koji se nalaze u crkvenom ili privatnom posjedu. Za vrijeme krstaških ratova i nakon osvajanja Carigrada (1204), Zapad je bio preplavljen relikvijama, posebno onima za koje se vjerovalo da imaju vezu s Isusovim životom i njegovim mukama (npr. čestice krsta u staurotekama) te s osobama iz doba apostola (sv. Šimun Zadarski). Novi talas zanimanja za relikvije pobudilo je otkriće rimskih katakombi u 16. vijeku. Budući da su reformatori napadali kult relikvija i kult svetaca, Tridentski koncil definisao je katoličko

stanovište prema kojemu se dopušta (ali ne favorizuje) čuvanje i javno izlaganje nekih relikvija, a zabranjuje njihovo preprodavanje.

Mumijska religija

U svakom katoličkom oltaru ugrađen je jedan dio navodnog sveca vatikanske crkve. Mnogi ljudi to ne znaju! Umjesto da ljudima približi živoga, uskrslog Hrista, crkva od vjernika zahtijeva da poštuju relikvije umrlih crkvenih muškaraca i žena koje je ona po svojim mjerilima proglasila „svecima“ i čije djelove leša ugrađuje u oltare. Sve se to dešava pod plaštom hrišćanstva i zloupotrebom imena Isusa Hrista.

Poznati religijski naučnik, profesor Hubertus Mynarek, vidi sasvim druge skrivene razloge te stare paganske religije koja datira mnogo prije nastanka hrišćanstva:

„Ustvari katolička religija je prava mumijska religija, religija poštovanja mumija... Ali budući da neće tako očigledno biti mumijska religija, ona uzima samo mumije svetaca i zahtijeva da ih ljudi poštuju, tako da dio mumije, ruka, na primjer, ili čak prepucijum nekog sveca, mora biti ugrađen u oltaru – u svakom oltaru.“ (Vudu na katolički način, str. 24)

Kult relikvija

Na kulturnim mjestima za poštovanje „svetaca“ u crkvama i kapelama nalaze se lobanje, kosti i drugi djelovi tijela, komadi odjeće, „čestice“ krstova, itd., i te nebrojene količine relikvija prezentiraju se kao da datiraju iz ranih vjekova hrišćanske ere. Za neke se tvrdi da potiču iz vremena Isusa iz Nazareta: od kostiju do ostataka sandala, ostataka tkanina, pokrova ili zarđalih upotrebni predmeta. I sve to se događa pod etiketom „hrišćanstva“, biblijske izvorne religije u kojoj nema mjesta paganizmu i idolatriji, jer je to gadost pred Bogom i izrugivanje imenu Isusa Hrista i Njegovog učenja.

Djelovi leševa ili balsamovani ostaci pokojnika (mošti) koje je crkva proglasila „svetima“ čak se nose u javnim procesijama – navodno da bi jačali vjeru sudionika u procesiji ili sami „sveci“ (mrtve osobe) „blagosloveli“ mjesto i narod svojim prisustvom.

Osim toga, ima desetine hiljada tzv. kontaktnih ili dodirnih relikvija. Pod time se podrazumijevaju predmeti koje je, navodno, za života dodirnila osoba koju je crkva proglasila „svetom“ ili su nakon njene smrti došle u dodir s njenim tjelesnim ostacima.

Isus iz Nazareta nedvosmisleno je rekao: „**Ja sam put i istina i život. Niko ne dolazi k Ocu osim kroz mene.**“ (Jovan 14:6) Apostol Pavle potvrđuje ovu konstataciju: „**Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek, Hristos Isus.**“ (1. Timoteju 2:5)

Kome i čemu je onda potreban sav taj kult „svetaca“ i relikvija? Za koga oni navodno „posreduju“? Koja sila stoji iza toga? Bog mrtvih? Ili još uvijek Bal starog vijeka iz predhrišćanskih vremena? U teologiji to se zove obožavanje preko predstavništva. Pošto ni Bog ni Isus ne odobravaju takve prakse, očigledno se radi o paganskim praksama obožavanja Sotone „koji ima vladavinu smrti“ (Jevrejima 2:14) i demona.

Institucionalizovano sknavljenje i pljačkanje mrtvacu?

Kontakt s relikvijama treba, navodno, služiti čak za to da se društvo učini miroljubivijim. Tako su to propovijedali crkveni dostojnici 2012. u Meksiku. Tada je bezbroj vjernika moleći se pobožno gledalo jednu ampulu krvi koja je umrlome papi Jovanu Pavlu II za života bila izvađena u jednoj bolnici u Rimu. (it.radiovaticana.va)

Morali bismo postaviti jedno logično pitanje: kako će poštovanjem neke ampule krvi čovjek postati bolji i kakve veze to ima sa moralom i izgradnjom karaktera po Božjem obličju?

Božji Zakon ovo osuđuje kao idolatriju i gadosti. Isus iz Nazareta nije učio ništa slično. On je pozivao na obožavanje jedinog pravog živog Boga koji se otkriva u Bibliji i apeluje na razum kroz otkrivenje istine i Plana spasenja u Hristu Isusu.

Kult svetaca i relikvija svako može ispitati za sebe lično. Kako se ponašamo kad umre osoba koju smo veoma cijenili? Da li je normalno da kao znak cijenjenja i poštovanja obožavamo ostatke tjelesne tekućine te osobe, predmete koje je posjedovala, njenu odjeću i sl.? Da li bismo pojedine tjelesne djelove voljene umrle osobe otkinuli i kod sebe ili kod kuće ih čuvali na

istaknutom mjestu ili možda podijelili rođacima? Prste, uši, vrh nosa ili cijeli nos, pojedinačne kosti, sa ili bez ostataka mesa? Ili pojedine organe kao srce u tekućini za konzerviranje, ili glavu otkinutu od trupa, kao što je slučaj s nekim crkvenim „svecima“? Ili barem nekoliko pramenova kose, par zuba, zubalo ili nokat s prsta ili noge?

To se zove „pljačkanje mrtvaca“ ili oskrvrnuće leševa i u državnom zakonodavstvu postoji paragraf „ometanje mira mrtvih“. U normalnim prilikama zakonodavstvo ne dopušta dijeljenje leša na više dijelova ili „ostataka“ – dakle „relikvija“.

U nekim državama sa crkvenom dominacijom ne samo da se crkva izuzima od obaveze za pogreb kompletnog mrtvaca već se podržava kult mumija i relikvija, i to još milijardama eura državnih subvencija. Običnim građanima, naprotiv, nije dopušteno životnog partnera ili dobrog prijatelja pokopati u vrtu zajedničke kuće.

Sličnosti sa vudu-kultom

Svaki čovjek, prema slobodi savjesti, ima pravo praktikovati kult i hodočašća nepokopanim tjelesnim ostacima navodnih crkvenih svetaca ili određenih relikvija. Ali trebao bi paziti da to ne povezuje sa biblijskom religijom i ne zloupotrebljava ime Isusa Hrista, koji nikada ni na koji način nije podržavao kult mrtvih i relikvije. Takve prakse dovoditi u vezu s imenom Hrista, suvladara Nebesa, i Spasitelja čovječanstva predstavlja nepoštovanje Sina Božjeg i hulu na pravog Boga.

Kod kulta relikvija – kao što je već spomenuto – nameće se poređenje sa „fetišima“ u vudu-kultu. Fetiš je, prema Dudenovu rječniku, 'predmet kojem se pripisuju čudotvorne moći'. Sa religijsko-naučnog stanovišta crkveno poštovanje relikvija pokazuje mnoge sličnosti sa vudu-kultom: od istaknutog položaja sveštenika, preko čudotvornih kulturnih predmeta i kulta mrtvih sve do proklinjanja svakog oponenta. Jer „teško onome ko se ne slaže sa kultom relikvija“. Njega će zasigurno „kompletno“ osuditi i „izopštiti“, prema crkvenim dogmama i „osuditi“ na „pakao“.

Nema nikakve sumnje da kult mrtvih postoji i datira iz antičkih vremena među gotovo svim paganskim narodima.

Kako se postaje crkveni „svetac“?

Najprije treba znati da crkva uči dogmi o zagrobnom životu, te da umrli „sveci“ posreduju za žive pred Bogom i da sudjeluju u „ovozemaljskim stvarima“. Posebno su aktivni u kažnjavanju i zastrašivanju „neposlušnih“, dok se preko njihovih zemnih ostataka očekuju čudotvorna iscjeljenja i sl. Važno je zapaziti i to da su glavni „sveci“ („crveno slovo“ u crkvenom kalendaru) zauzeli datume koji su pripadali starim paganskim bogovima.

U Katoličkoj crkvi danas je na snazi naročita procedura proglašenja neke osobe svetom, a vodi je „Sveta stolica“ pomoću svoje Kongregacija za kauze svetaca. Sam čin proglašenja svetim naziva se kanonizacija, a do njega dolazi nakon što je dotična osoba već bila proglašena „časnim slugom Božjim“ na početku procesa za proglašenje blaženim, a potom i blaženom u procesu beatifikacije. Tako proglašeni svetac može biti poštovan u čitavoj crkvi, te mu se smiju posvećivati crkve i oltari. Ključni preduslov za proglašenje svecem u Katoličkoj crkvi jeste da je kandidat izveo nekakvo (posthumno) čudo – ono koje je naučno neobjašnjivo.

U Srpskoj pravoslavnoj crkvi je napravljena ljestvica svetih na osnovu vrste njihovih podviga i vrlina njihovog života. Ona ide ovako:

Svetitelji – pobožni srpski episkopi, mitropoliti i patrijarsi koji su na zemlji živjeli po svetim i božanskim istinama.

Sveti – svi ostali carskog i drugog porijekla, koji su svojim životom i radom i podvigom ispovijedali Hrista.

Sveštenomučenici – episkopi i sveštenici koji su postradali u mučenjima za vjeru Hristovu.

Velikomučenici – oni koji su pretrpjeli najteža stradanja za pravoslavnu vjeru i Srpsku pravoslavnu crkvu.

Prepodobnomučenici – monasi i podvižnici koji su stradali za crkvu Hristovu.

Mučenici – oni koji su postradali zbog svoje pravoslavne vjere i srpskog roda.

Prepodobni – oni koji su svojim pobožnim i podvižničkim životom zadoobili milost Božju (njima su pribrojani pustinožitelji, otšelnici, zatvorenici,

stolnici i bezmolvnici).

Da bi neko u SPC bio proglašen svecem, prvo se gleda da li o toj osobi postoji kult u narodu. Ukoliko postoji, episkop o tome obavještava Sveti arhijerejski Sabor SPC sa molbom da se razmotri predlog da ta osoba bude proglašena svecem. O kanonizaciji odlučuje isključivo Sabor SPC. Od predloga do odluke može proći i nekoliko godina, a u nekim slučajevima i mnogo više. Kada se odluka donese priprema se ikona svetitelja i svečana pjesma, tropar. Svetac se proglašava na svečanoj liturgiji koju služe članovi sabora. Tada se pjeva tropar i blagoslovi ikona. Nakon kanonizacije crkva obavještava ostale pravoslavne crkve i moli ih da tog sveca unesu u svoj kalendar.

No kako god crkva tumačila i opravdavala kanonizovanje „svetaca“, činjenica je da su mnoge te osobe imale sumnjive, bizarne biografije, ili čak bili zločinci kao neki komunistički „narodni heroji“. Ali izvjesno je da su bili promoteri i podržavaoci crkve, bilo kao članovi klera ili vlastodršci.

Satanistički kult smrti

Koliko je normalno tražiti blagoslov od kostiju i tijela mrtvacu? Da li neko zaista želi da pripada religiji koja od leševa i djelova tijela mrtvacu pravi svetinju? Koliko god se trudili da rastumače neupućenom narodu kako je nečiji leš velika svetinja, nema niti jednog stiha u Bibliji na koji mogu da ukažu kako bi opravdali gadost koju čine. Sve što mogu da čine jeste da mijenjaju značenje, dodaju i oduzimaju od Božje riječi.

U knjizi proroka Osije, Bog kaže: „Izgibe moj narod, jer je bez znanja.“ (Osija 4:6) Sigurno ima mnogo dobrih ljudi koji ne znaju da pripadaju religijskom sistemu koji ritualno prinosi žrtve. Poznavaocima Starog Saveza svakako je poznat obredni i žrtveni sistem, posebno opisan u Mojsijevom zakonu. Ali obredni sistem i praznici ukazivali su na Spasitelja Isusa Hrista. Ono što je nama kao hrišćanima važno jeste da se Novim savezom ukida obred prinosa žrtve za oprost grijehova, jer je ispunjen u velikom antitipu – Hristu koji nadalje posreduje za nas u nebeskoj Svetinji, čime je takođe prestala bilo kakva potreba za zemaljskim sveštenstvom.

Međutim, u tradicionalnoj crkvi sveštenici žrtvuju ni manje ni više nego

samog Isusa Hrista. Toliku mističnu moć i magiju imaju da istovremeno na ko zna koliko hiljada mjesta materijalizuju i ubijaju Isusa Hrista, svaki sveštenik ponaosob. „Sveta“ liturgija podrazumijeva „mistično“ pretvaranje vina u „istinsku“ krv Hristovu i hljeba u „istinsko“ tijelo Hristovo. Zatim se takav „istinski“ Hrist, nastao čistom magijom, žrtvuje iznova i iznova svake liturgije ili mise u svakoj pravoslavnoj i katoličkoj crkvi.

Pogledajte kako liturgiju (ili misu) definiše crkva:

„Liturgija je najvažnije bogoslužjenje Hrišćanske crkve.

Na njoj se, pod vidom hljeba i vina, prinosi Bogu tajanstvena žrtva Tijela i Krvi Gospoda Isusa Hrista.

Mi se pričešćujemo tom žrtvom radi našeg osvećenja i sjedinjenja sa Hristom.

Mi je ponavljamo u njenom beskrvnom obliku, žrtvujući hljeb i vino.“

Znači, po definiciji, najvažniji obred u crkvi je žrtvovanje Isusa Hrista. Prema pravoslavnoj i katoličkoj doktrini, taj ritual je nešto što će da nas sjedini sa Bogom i posveti nas, odnosno očisti od grijeha.

Suvišno je govoriti o zloupotrebi Isusovih riječi i biblijskih učenja u ovim ritualima. U Jerejima poslanici stoji da je Isus prinio samog sebe „jednom zauvijek“ (7:27; uporedi sa 1. Petrova 3:18).

Kome se prinosi žrtva za vrijeme liturgije i mise? Liturgija i katolička misa su isti obred tokom kojeg se prinosi žrtva. Evo kako misu definiše Vikipedijin članak o misi:

„Misa, kao žrtva, svoje korijene vuče još iz starih religija.

Bogovima su se prinosile životinjske žrtve.

To je bio središnji obred tih religija.

Nešto se davalo moćnome bogu da ga se udobrovolji.“

Srpska verzija Vikipedije opisuje liturgiju kao neki magičan kosmički proces na način dostojan svakom vjerniku ideologije „Novog doba“ kojoj se crkva sve više približava:

„Pravoslavlje zna za kosmičku liturgiju, učenje koje je razvio Sveti Maksim Ispovjednik. To je stanje proslavljanja kad se preobraženi i obnovljeni kosmos nalazi u Vaskrslog Hristu. Tvar obezobličena zbog grijeha postaje liturgijski kosmos – vrativši se u pređašnje stanje kroz Vaskrslog Hrista u evharistiji — koji neprestano proslavlja Boga“.

Znači kosmos se obnavlja u euharistiji kroz Hrista. Cio ovaj proces žrtvovanja, prema crkvi, „proslavlja“ Boga. Ovo kosmičko tumačenje kojeg se crkva pridržava dao je Sveti Maksim Ispovjednik. Crkva ne pridaje nikakvu važnost onome što je napisano u Božjoj riječi i što su sam Bog i Isus Hrist objavili. Važno je šta je napisao Sveti Maksim i šta su napisali kojekakvi drugi mistici i crkveni teolozi.

Žrtva se na liturgiji nedvosmisleno prinosi nekom „bogu“. Kojem bi to „bogu“ ovakva žrtva bila ugodna. Nelogično je da se Isus Hrist žrtvuje Isusu Hristu. Božja riječ jasno kaže da je Isus Hrist bio žrtva jednom zauvijek. Prema tome, ne prinosi se ni Bogu Ocu.

Žrtva se očigledno prinosi nekom drugom „bogu“. Da li je potrebno uložiti veliki napor da bi se shvatilo ko je taj kome služi sveštenstvo kroz ovakve obrede? Mrtav i iskasapljen Isus Hrist može jedino Sotoni da bude ugodna i draga žrtva koja se neprestano prinosi u svim crkvama. Jedino njemu može da bude milo da gleda ljude koji ubijaju Hrista i posle ga jedu mrtvog i piju Njegovu krv. U crkvama se neprestano reprodukuje masovni vampirski obred dostojan najstrašnijih horor filmova. Ogromne mase ljudi učestvuju u njemu misleći da se na taj način čiste od grijeha i spasavaju od pakla. Iz tog razloga postoji i veliki fanatizam po pitanju ovog obreda, jer se razum nikako ne smije uključiti u tom procesu pošto bi brzo raskrinkao cijeli sistem obmane.

Bog je proročki nadahnuo apostola Pavla da će ljudi u poslednja vremena odstupati od vjere slušajući lažne duhove i nauke demonske. Svako ko poštuje crkvene tradicije i rituale zaveden je i slijedi demone koji su duhovni mentori svega nebiblijskog u crkvama. Dmonska komponenta kod ikona, moštiju mrtvacu i sličnih idola čini da se svako ko je umiješan u crkvenu sektu temeljno i sistematski upropaštava. Jedini spas takvom čovjeku je da se pokaje i traži oprost i spasenje od Isusa Hrista i da prestane da čini bezakonje.

Bog čuva mrtva tijela od truleži?

Crkva tvrdi da je Bog taj koji drži tijela neraspadnutima. Ako se tijela zaista ne raspadaju i nijesu balsamovana, zašto bi ih Bog čuvao?

Ljudi misle da je svako čudo od Boga. Faraonovi vračevi su uz pomoć Sotone mogli da reprodukuju skoro svako čudo koje je Bog učinio.

Jedno od najvećih „čuda“ ovog tipa nalazi se u Hrvatskoj, u mjestu Vodnjan. Vodnjan je turističko mjesto između Pule i Rovinja u čijoj se crkvi nalazi 350 posmrtnih ostataka od 270 različitih „svetaca“. U jednoj prostoriji gdje su izložena neka tijela i nešto od kostiju, ljudi osjećaju kako isijava snažna energija. Tri tijela su neraspadnuta ali prijete opasnost da propadnu zato što su ih napali mikroorganizmi. Za ovu nebrigu okrivljeno je Ministarstvo kulture Hrvatske koja neće da izdvoji 500.000 eura. Jedan tekst u „Jutarnjem listu“ imao je naslov „Vodnjanske mumije: Sveci čekaju milost“.

Padre Pio, katolički sveštenik, mogao je da levitira i bio je čuven po svojim stigmama na rukama i raznim drugim čudesima koje je činio pred ljudima. Sam je govorio da ga posjećuju demoni koji su očigledno bili i autori čudesa oko njega. Njegov leš leži naizgled potpuno netaknut danas u Italiji. Papa Jovan Pavle II ga je proglasio svecem 2002. godine.

Aljzije Stepinac je danas takođe „svetac“ i njegovo tijelo je sahranjeno u katedrali u Zagrebu. Niko ne tvrdi da se Stepinac ne raspada ali u katedrali je načinjen sarkofag sa lutkom koja reprezentuje njegovo tijelo. Taj sarkofag i ta lutka su mjesto hodočašća katolicima. Koliko je velika „svetinja“ ta lutka, dokaz je to što su se čak dvojica papa molili ispred tog sarkofaga: Papa Jovan Pavle II i papa Benedikt XVI.

Koliko jeresi može da stane u dvije rečenice?

Jovan Damaskin je jedan u nizu od „crkvenih otaca“ čija je riječ iznad Božje riječi. Crkva koristi njegova i pisanja njemu sličnih kako bi opravdala sve postupke koji nemaju utemeljenje u Bibliji ili koji su direktno zabranjeni od Boga. U knjizi „Tačno izloženje pravoslavne vere“ ovako tumači ovaj fenomen:

„Gospod Hristos dao nam je spasonosne izvore: mošti svetaca, koje raznovrsno izlivaju blagodat, koje ispuštaju mirisno miro. To nije nevjerovatno bar za one koji znaju o Božjem svemogućstvu i o proslavljanju Njegovih svetih.“

Prema autoru:

- Isus Hrist nam je dao kosti svetaca;
- Kostii svetaca spasavaju;
- Kostii svetaca daju blagoslov;
- Bog Źeli da proslavlja svece i njihove kosti.

Autor ovog citata pisao je u 7. vijeku. Zašto takvih stvari nema kod crkvenih otaca koji su Źivjeli prije formiranja Konstantinove crkve koja slavi boga sunca, npr. kod Tertulijana iz 2. vijeka? Ili još bolje, zašto ne mogu da pronađu ništa kod apostola koji su pisali Novi Savez? Da li su Pavle, Petar ili Jovan negdje pominjali „mošti svetaca“?

Ko je zaista svetac?

Ko je zapravo u istinskom hrišćanstvu svetac? Prema crkvi, to je samo onaj kojega oni proglašavaju svecem. Crkva preuzima na sebe nadležnosti koje su isključivo u posjedu Boga. On jedini zna srca i misli ljudi i poznaje svoje izabrane i oni znaju Njega. Ideologija crkvena vara ljude govoreći im da su sveci neka posebna sorta ljudi i da je ostatak nedostojan da se nazove tako.

Bog je još u Starom Savezu jasno definisao uslove posvećenja:

„A sada, ako budete dobro slušali moj glas i držali se mog saveza, bićete moje blago između svih drugih naroda, jer je sva zemlja moja. I bićete mi kraljevsko sveštenstvo i sveti narod.“ (2. Mojsijeva 19:5,6)

Poslušnost Bogu i Hristu u ISTINI (Jovan 17:19) je jedino što nas može posvetiti. Biblija nas ne ostavlja u nedoumici šta je istina: „**Posveti ih istinom. Tvoja [BoŹja] riječ je istina.**“ (Jovan 17:17)

„Ali vi ste izabrani rod, kraljevsko sveštenstvo, svet narod, narod koji je BoŹje vlasništvo, da biste objavljivali vrline onoga koji vas je iz tame pozvao u svoju čudesnu svjetlost.“ (1. Petrova 2:9)

Očigledno, biblijski Bog nije „Bog mrtvih nego Bog Źivih“ (Marko 12:27) koji posvećuje u izgradnji karaktera po Njegovom obličju Źive ljude i oplemenjuje moral i razum (Jovan 17:11; 1. Jovanova 1:3; 1. Korinćanima 1:5).

Kako crkva pravda slavljenje leševa i smrti?

Pošto nema ničega sličnog u Bibliji, onda moraju da se posluŹe

obmanom i da promijene značenje i smisao postojećih tekstova kako bi dokazali svoju mračnu praksu. Kao što je Sotona kušajući Hrista u pustinji pogrešno citirao Bibliju, tako to danas rade i crkve. Dva su stiha u Bibliji na koja se ukazuje kako bi se našlo utemeljenje ove prakse. Nevjerovatna je drskost ljudi koji toliko očigledno zloupotrebljavaju Božju riječ i volju. Čineći toliko veliko bezakonje, ne samo što sebe osuđuju, nego ni onima koje su zaveli ne daju da uđu u kraljevstvo nebesko.

1) Svetac neće vidjeti truljenja?

Bog kaže da će svako ko doda ili oduzme Njegovoj riječi biti osuđen. Primjer kako crkva koristi manipulativne metode pravdajući svoje slavljenje smrti nalazi se u Djelima apostolskim. Ovaj stih prema njima dokazuje kako Bog neće dozvoliti da svetac istruli:

„Jer dušu moju nećeš ostaviti u grobu, niti ćeš dozvoliti da tvoj ljubazni raspadanje vidi.“ (Djela 2:27)

Ovo je Petar upotrijebio citat koji se nalazi u Davidovim Psalmima. To se odnosi **isključivo na Isusa Hrista**. To je toliko jasno iz konteksta da nema nikakve sumnje. „On [David] je unaprijed vidio i nagovijestio Hristovo uskrsenje, da on neće biti ostavljen u grobu niti će njegovo tijelo vidjeti raspadanje. Tog Isusa Bog je uskrsnuo, čemu smo svi mi svjedoci.“ (Djela 2:31,32)

Pavle ponavlja isto u Djelima 13:26-37!

U Petrovom izvještaju takođe stoji da je David mrtav u svom grobu. Malo je ljudi poput Davida u Bibliji, ali čak je i David istrulio prema ovome. Da li ćete da vjerujete piscima Novog Saveza ili popovima? Ima li išta u pomenutom stihu što ukazuje na crkvenu praksu? Crkva mrtva tijela balsamuje, komada i onda se očekuju blagoslovi, izlječenja i razna druga čudesa od truleži i praha zemaljskog. Nije li jedino sveprisutni, živi Bog taj kome se treba obratiti za pomoć?

2) Primjer Eliše (tradicionalno: Jeliseja)

„Kad su jednom sahranjivali jednog čovjeka, ugledali su razbojнике pa su bacili mrtvacu u Elišin grob. Kad se mrtvac dotakao Elišinih kostiju, oživio je i stao na svoje noge.“ (2. Kraljevima 13:21)

Ovaj stih, prema crkvi, takođe je potvrda da Bog opravdava ono što oni čine.

Zapazimo nekoliko činjenica u ovom izvještaju:

- obavljala se uobičajena sahrana nekog čovjeka;
- ljudi koji su obavljali pogreb ugledali su četu moabskih razbojnika;
- u žurbi bacili su tijelo mrtvacu u Elišin grob (očito je na toj lokaciji bilo groblje);
- nije postojala nikakva ritualna namjera od strane pogrebnika da stave tijelo pokojnika u Elišin grob, već se to desilo silom prilika i slučajno;
- niko nije očekivao da bi takav čin mogao biti povezan sa nekim Božjim čudom;
- ne postoji nijedan izvještaj u biblijskoj historiji da je neko kasnije pokušao „reprodukovati“ isto čudo tako što će tijelo pokojnika dovesti u kontakt sa posmrtnim ostacima nekog Božjeg sluge iz prošlosti; svi su znali da bi to bila teška idolatrija i skrnavljenje o mrtvacu koje je Zakon zabranjivao i proglašavao nečistom i nehigijenskom radnjom (vidi: 4. Mojsijeva 5:2,3; 3. Mojsijeva 21:1-6; 5. Mojsijeva 26:14; Hagaj 2:13).

Zašto je, dakle, Bog učinio čudo te vrste? Jednostavno da pokaže Judi i Izraelu da je živi Bog koji daje život, baš kao što je to jednom prilikom uradio preko istog proroka kad je oživio mrtvo dijete. Eliša je bio Njegov odani sluga i stoga je Gospod želio da svjedoci tog događaja povežu poruke koje On daje preko svojih proroka sa vraćanjem iz mrtvih u život. To je bila simbolika pobjede nad smrću kroz savez sa Bogom.

Zaključak

Pored elementarne nehigijene i odvratnosti kontakta sa posmrtnim ostacima, čak iako kontakt nije direktan, šta se na duhovnom planu dešava sa osobom koja se klanja mrtvacima i cjeliva ih? Koliki usud prima na sebe radeći tako nešto i koliko je velika demonska komponenta u svemu ovome, neka čitalac sam procijeni. Kost i tijela su đubrivo zemlji kao što je to Bog objavio Jeremiji, a upravo vezano za idolopoklonike tog vremena i sud na kraju historije pobune na zemlji (vidi: Jeremija 8:1-3; uporedi sa Jeremija 25:30-37).